

Daniels Bog – Nummer nioghalvfems

De sidste dage og Guds dom: En afdækning af profetiske indsigter

Jeff Pippenger

2024-02-29

De „sidste dage“ repræsenterer kundgørelsen af dommens begyndelse i den første engels bevægelse, og i den tredje engels bevægelse kundgøres dommens afslutning. I de „sidste dage“ blev og bliver Guds folk oprejst for at kundgøre Guds dom, men for at være et sendebud om Guds dom må man forstå dommen. Et hovedkendetegn ved laodikæisk adventisme, både den lærde klasse og den ulærde klasse, er, at de ikke kender Guds dom. Alle profeterne henvender sig mere specifikt til de sidste dage end til de dage, hvori de levede.

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, så deres profeteren er gældende for os. 'Men alt dette hændte dem som forbillede, og det blev skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er nået.' 1 Korintherbrev 10,11." Selected Messages, bog 3, s. 338.

Alle profeterne stemmer overens med hinanden, så deres profetier fremstiller alle det samme billede, og dette billede er af de sidste dage, som er dommens dage.

Og profeternes ånder er profeterne underordnet. For Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud, sådan som det er i alle de helliges menigheder. 1 Korintherbrev 14:32, 33.

Jerusalem i Ezekiels syn, som begynder i kapitel otte, er Guds menighed, hvilket er den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke i de sidste dage. Ezekiels kapitel otte og ni identificerer to klasser af tilbedere ved afslutningen af dommen over Guds hus. Den ene klasse fremstilles ved de femogtyve ældste mænd, som bøjer sig for solen, men de, som sukker og klager over de vederstyggeligheder, der gøres i menigheden og i landet, modtager Guds segl. I kapitel elleve fortsætter Ezekiels syn med at fremstille straffen over de femogtyve mænd, som bøjer sig for solen.

Derefter løftede ånden mig op og førte mig til den østlige port i Herrens hus, som vender mod øst; og se, ved portens indgang var femogtyve mænd; iblandt dem så jeg Ja'azanja, Azurs søn, og Pelatja, Benajas søn, folkets fyrster. Da sagde han til mig: Menneskesøn, disse er de mænd, som udtænker ondskab og giver onde råd i denne by, de som siger: Tiden er ikke nær; lad os bygge huse; denne by er gryden, og vi er kødet. Derfor skal du profetere imod dem, profeter, du menneskesøn. Og Herrens Ånd faldt over mig og sagde til mig: Tal! Så siger Herren: Sådan har I talt, Israels hus; for jeg kender de tanker, som opstiger i jeres sind, hver eneste af dem. I har mangfoldiggjort jeres dræbte i denne by, og I har fyldt dens gader med dræbte. Derfor siger den Herre Gud således: Jeres dræbte, som I har lagt midt i den, de er kødet, og denne by er gryden; men jer vil jeg føre ud af dens midte. I har frygtet sværdet, og jeg vil bringe sværd over jer, siger den Herre Gud. Og jeg vil føre jer ud af dens midte og overgive jer i fremmedes hænder, og jeg vil fuldbyrde domme iblandt jer. Ezekiel 11:1–9.

Jerusalem identificeres som „gryden“, og folket i Jerusalem er „kødet“, som koges i gryden, det vil sige i en kasserolle. De ugudeliges dom, som fuldbyrdes af englene med ødelæggelsesvåbnene i

deres hænder, på tidspunktet for beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde (for Søster White siger, at beseglingen i Ezekiels kapitel ni er den samme som beseglingen i Åbenbaringens kapitel syv), omfatter den sandhed, at de ugudelige fjernes fra Jerusalem. Ved den snart kommende søndagslov vil det åndelige Jerusalem blive rensat og løftet op som et banner over alle bjergene.

Og det skal ske i de sidste dage, at bjerget med Herrens hus skal stå fast grundfæstet som det højeste af bjergene og være ophøjet over højene; og alle folkeslag skal strømme til det. Og mange folk skal drage af sted og sige: Kom, lad os gå op til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; og han skal lære os sine veje, og vi vil vandre på hans stier. For fra Zion skal loven udgå og Herrens ord fra Jerusalem. Esajas 2,2-3.

Den renselse, som fuldbyrdes for Jerusalem ved søndagsloven, er fjernelsen af laodikeiske adventister, hvor kun filadelfiske adventister bliver tilbage. Den juridiske selskabsstruktur er da afsluttet, for De Forenede Staters regering er den kontrollerende instans i den juridiske ordning, som blev indgået i 1863, og når De Forenede Staters regering håndhæver søndagshelligholdelse over landet, bliver Syvendedags Adventistkirkens selskabsstruktur enten juridisk opløst, eller måske bliver dens navn juridisk ændret til noget i retning af Søndagsadventistkirken.

Når de ugudelige i Jerusalem fjernes fra gryden af de ødelæggende engle, ophører den laodikeiske adventistkirke, og den filadelfiske bevægelse bliver det åndelige Jerusalem, som løftes op som et banner. Mika henvender sig til de gamle mænd, som Esajas kalder de spottere, der kalder lys mørke og mørke lys, og gennem et spørgsmål påviser han, at de gamle mænd burde have kendt „dommen“. De burde have kendt deres visitationstid.

Og jeg sagde: Hør dog, I Jakobs hoveder og I fyrster af Israels hus! Er det ikke jer, der bør kende retten? I, som hader det gode og elsker det onde; som flår huden af dem og kødet af deres ben; I, som også æder mit folks kød og flår huden af dem, og som sønderbryder deres ben og hugger dem i stykker som til gryden og som kød i kedlen. Mika 3:1-3.

Gud tilsigtede, og tilsigtiger stadig, at Hans folk i de sidste dage skal “kende dommen”, og dommen er ikke et enkeltstående begreb. Den er en fremadskridende historie, som rummer flere elementer og bestemte vejmærker. Den er en profetisk periode, som begyndte i 1798 og fortsætter indtil slutningen af tusindårsriget. Den er både undersøgende og eksekverende. Den fuldbyrdes over hvert menneske, som nogen sinde har levet på planeten jorden, og også over de engle, som blev fordrevet fra himlen. Dommens perioder er en væsentlig erkendelse for Guds trofaste i de sidste dage, for svaret på Mikas spørgsmål er: “ja, Israel skal forstå dommen.”

Jeremias fastslår, at Jerusalems gamle mænd i de sidste dage repræsenterer kulminationen på et „vedvarende frafald“, sådan som det fremstilles ved de fire generationer af tiltagende oprør, symboliseret ved de fire stigende vederstyggeligheder i Ezekiels kapitel otte. Jeremias fastslår, at de gamle mænd er indhyllet i spiritisme, for de „tilbeder“ „solen, månen og hele himlens hær“. Han fastslår, at de skal „falde og ikke rejse sig“, for „de har forkastet Herrens ord“. Med disse kendetegn fastslår Jeremias, at „folket ikke kender Herrens dom“.

På den tid, siger Herren, skal de tage Judas kongers ben og hans fyrsternes ben og præsternes ben og profeternes ben og Jerusalems indbygges ben op af deres grave. Og de skal brede dem

ud for solen og månen og hele himlens hær, dem, som de har elsket, og som de har tjent, og som de har fulgt, og som de har søgt, og som de har tilbedt; de skal ikke samles sammen og ikke begraves; de skal blive til gødning på jordens overflade. Og døden skal vælges frem for livet af alle de tilbageblevne af denne onde slægt, dem, som bliver tilbage på alle de steder, hvortil jeg har drevet dem, siger Hærskarers Herre. Og du skal sige til dem: Så siger Herren: Falder de, uden at rejse sig igen? vender en sig bort, uden at vende tilbage? Hvorfor er da dette folk i Jerusalem faldet fra med et evigt frafald? de holder fast ved svig, de nægter at vende om. Jeg lyttede og hørte, men de talte ikke ret; ingen angrede sin ondskab og sagde: Hvad har jeg gjort? enhver vendte sig til sin egen vej, som hesten styrter frem i striden. Selv storken under himlen kender sine fastsatte tider; og turtelduen og tranen og svalen iagttager tiden for deres komme; men mit folk kender ikke Herrens dom. Hvordan kan I sige: Vi er vise, og Herrens lov er hos os? Se, sandelig, til løgn har de skriftkloges løgnagtige pen gjort den. De vise skal blive til skamme, de skal forfærdes og fanges; se, de har forkastet Herrens ord; og hvad visdom er der i dem? Jeremias 8:1–9.

I kapitel fem betegner Jeremias dem, der ikke kender Herrens dom, som „dårer“.

Far frem og tilbage gennem Jerusalems gader, og se nu, og kend, og søg på dets åbne pladser, om I kan finde ét menneske, om der findes nogen, som øver ret, som søger sandheden; så vil jeg tilgive det. Og selv om de siger: Herren lever, sværger de dog falsk. Herre, er dine øjne ikke vendt mod sandheden? Du har slået dem, men de har ikke sørget; du har fortæret dem, men de har nægtet at tage imod tugt: de har gjort deres ansigter hårdere end klippen; de har nægtet at vende om. Derfor sagde jeg: Dette er visselig de ringe; de er tåbelige; for de kender ikke Herrens vej, heller ikke deres Guds ret. Jeremias 5:1–4.

I de sidste dage ved det laodikeiske adventisme kender de, som fremstilles som de dårlige jomfruer i lignelsen om de ti jomfruer, og som Søster White identificerer som repræsenterende „adventfolkets erfaring“, „ikke Herrens vej eller deres Guds dom“. I det næste kapitel fastslår Jeremias, at Herrens „vej“ er de „gamle stier“, men de dårlige laodikeiske adventister nægter at vandre på dem eller at lytte til basunens lyd. „Basunen“ er et symbol på dom, hvilket de dårlige laodikeiske adventister naturligvis ikke kender.

Så siger Herren: Stå på vejene og se til, og spørg efter de gamle stier, hvor den gode vej er, og vandr på den; så skal I finde hvile for jeres sjæle. Men de sagde: Vi vil ikke vandre på den. Og jeg satte vægte over jer og sagde: Giv agt på basunens lyd. Men de sagde: Vi vil ikke give agt. Hør derfor, I folkeslag, og vid, du menighed, hvad der er iblandt dem. Hør, du jord: Se, jeg vil bringe ulykke over dette folk, deres tankers frugt, fordi de ikke har givet agt på mine ord, ej heller på min lov, men forkastet den. Jeremias 6:16–19.

Det „onde“, som bringes over „menigheden“, der nægtede at „lytte til basunens lyd“ og „vandre“ ad „de gamle stier“, hvor den sildige regns „hvile“ ville findes, indtræffer, når „menigheden“ „forkaster hans lov“ ved den snart kommende søndagslov.

Elias' tredobbelte anvendelse identificerer en budbringers og en bevægelses gerning i tiden for den fuldbyrdende dom, som begynder ved den snart kommende søndagslov. Nært forbundet med Elias' tredobbelte anvendelse er den tredobbelte anvendelse af den budbringer, som bereder vejen for

Pagtens Engel. Den tredobbelte anvendelse af den budbringer, som bereder vejen, identificerer en gerning ved en budbringer og en bevægelse i tiden for den undersøgende dom. Den budbringer, som bereder vejen, og Elias er nært forbundne tredobbelte anvendelser, ligesom Roms tredobbelte anvendelse er det med den tredobbelte anvendelse af Babylons fald, men de rummer vigtige sondringer, som er knyttet til Guds dom.

Elias' tredobbelte anvendelser og den tredobbelte anvendelse af den budbærer, som bereder vejen for Pagtens Budbærer, er forbundet med to adskilte domsværker, som fuldbyrdes af Gud gennem Hans udvalgte budbærer og den bevægelse, der slutter sig til budbærerens budskab. Disse to værker er knyttet til to adskilte domsperioder, skønt der er overlapning mellem symbolerne.

Den tredje og sidste Elias' gerning står i forbindelse med den fuldbyrdende dom over den trefoldige forening i det moderne Babylon, og den vejberedende budbærers gerning står i forbindelse med den undersøgende dom og renselsen af Guds folk. Malakias kapitel tre indledes med det sidste vers i kapitel to.

I har trættet Herren med eders ord. Men I siger: Hvorved har vi trættet ham? Når I siger: Enhver, som gør ondt, er god i Herrens øjne, og han har velbehag i dem; eller: Hvor er dommens Gud? Se, jeg sender min budbærer, og han skal bane vejen foran mig; og Herren, som I søger, skal pludselig komme til sit tempel, pagtens engel, som I har behag i; se, han kommer, siger Hærskarers Herre. Men hvem kan udholde hans komme dags? og hvem kan bestå, når han åbenbarer sig? for han er som smelterens ild og som tvætterens sæbe. Og han skal sidde som en, der smelter og renser sølv; og han skal rense Levis sønner og lutre dem som guld og sølv, for at de kan frembære et offer for Herren i retfærdighed. Da skal Judas og Jerusalems offer være velbehageligt for Herren, som i fordums dage og som i tidligere år. Malakias 2:17–3:4.

I de sidste dage er Gud, ifølge Malakias' vidnesbyrd, træt af den laodikeiske adventisme, som klamrer sig til oprøret fra 1888. Oprøret i 1888 blev forbilledligt fremstillet ved Koras, Datans og Abirams oprør, og den læremæssige strid i Koras oprør drejede sig om, hvorvidt de, som gør det onde, stadig er retfærdige i Herrens øjne.

Kora, søn af Jishar, søn af Kehat, søn af Levi, og Datan og Abiram, Eliabs sønner, og On, søn af Pelet, Rubens sønner, tog mænd med sig. Og de stod frem imod Moses sammen med nogle af Israels børn, to hundrede og halvtreds fyrster i menigheden, ansete mænd i forsamlingen, mænd af ry. Og de samlede sig imod Moses og imod Aron og sagde til dem: I tager jer for meget til rette; hele menigheden er jo hellig, hver eneste af dem, og Herren er iblandt dem. Hvorfor ophøjer I da jer selv over Herrens menighed? 4 Mosebog 16:1–3.

I de sidste dage er Gud træt af den laodikeiske adventisme, som holder fast ved oprøret fra 1957, hvilket ganske enkelt er manifestationen af oprøret fra 1888, nedfældet i en officiel erklæring. Bogen Questions on Doctrine stadfæstede oprøret fra 1888, som var en gentagelse af Korahs, Datans og Abirams oprør, ifølge vidnesbyrdet fra den engel, som underviste søster White om, at hun måtte blive ved konferencen i 1888 for at nedskrive gentagelsen af Korahs oprørs historie. To hundrede og halvtreds ansete mænd samlede sig sammen med Korah, Datan og Abiram imod

Moses, Guds repræsentant, i oprøret.

De femogtyve mænd, som tilbeder solen i Ezekiel kapitel otte, repræsenterer en tiende, eller en tiondel, af de to hundrede og halvtreds mænd, der ofrede røgelse under Korahs, Datans og Abirams oprør, hvilke var et forbillede på lederne i oprøret i 1888, hvis læremæssige oprør blev formaliseret i 1957 ved udgivelsen af bogen Questions on Doctrine.

Koras, Datans og Abirams oprør forkastede den „dom“, som Gud havde afsagt, idet han erklærede, at de skulle vandre i ørkenen i fyrre år. Laodikeisk adventisme begyndte at vandre i Laodikeas ørken i 1863, efter at de havde forkastet det laodikeiske budskab, som blev fremført i 1856, og som frembragte dommen om at vandre i ørkenen i mange flere år på grund af deres mangel på tro. Under oprøret i 1888 var de stadig uvillige til at tage imod det laodikeiske budskab, som blev bragt af ældste Jones og Waggoner.

De, der gjorde oprør i 1888, forkastede ikke blot den åndelige autoritet hos ældsterne Jones og Waggoner, men også profetinden Ellen Whites autoritet og Helligåndens autoritet, for de handlede ud fra den tanke, at hele menigheden var lige hellig.

I 1863 var de vendt tilbage for at spise sammen med den løgnagtige profet i Betel, og derved accepterede de til sidst den definition af frelse, som blev repræsenteret ved Koras oprør, og derefter indskrev de officielt den falske lære i bogen Questions on Doctrine. Denne lære er en falsk definition af »retfærdiggørelse ved tro«.

Oprøret i 1863 var begyndelsen på forkastelsen af Millers juveler, som blev genspejlet på Habakkuks to tavler. I Habakkuks andet kapitel frembringer „striden“ i vers et til sidst to klasser af tilbedere, som åbenbares gennem deres uenighed om det budskab, der tøvede.

Se, hans sjæl, som er hovmodig, er ikke retsindig i ham; men den retfærdige skal leve ved sin tro. Habakkuk 2:4.

Den „tro“ hos den „retfærdige“ i „striden“ i Habakkuks andet kapitel var grundet på det „syn“, som tydeligt var blevet skrevet på tavler. I oprøret i 1863 blev det første skridt til at fjerne det, som var skrevet på tavlerne, fuldbyrdet af dem, som ikke længere besad den „retfærdiges“ tro. Oprøret i 1863 repræsenterede det første frø til det oprør, som til sidst ville stadfæste en falsk definition af læren om retfærdiggørelse ved tro i 1957.

Vi vil fortsætte dette studium i den næste artikel.

“Herren sendte i sin store barmhjertighed et højst dyrebart budskab til sit folk gennem ældsterne Waggoner og Jones. Dette budskab skulle mere fremtrædende bringe den ophøjede Frelser frem for verden, offeret for hele verdens synder. Det fremstillede retfærdiggørelse ved tro på Stedfortræderen; det indbød folket til at modtage Kristi retfærdighed, som åbenbares i lydighed mod alle Guds bud. Mange havde mistet Jesus af syne. De behøvede at få deres øjne rettet mod hans guddommelige person, hans fortjenester og hans uforanderlige kærlighed til menneskeslægten. Al magt er givet i hans hænder, for at han kan uddele rige gaver til menneskene og meddele den uvurderlige gave af sin egen retfærdighed til det hjælpeløse menneskelige redskab. Dette er det budskab, som Gud befalede skulle gives til verden. Det er

den tredje engels budskab, som skal forkyndes med høj røst og ledsages af udgydelsen af hans Ånd i rigt mål.” Testimonies to Ministers, 91.

„Sandheden for denne tid, den tredje engels budskab, skal forkyndes med høj røst, hvilket vil sige med tiltagende kraft, idet vi nærmer os den store, afsluttende prøve.“ The 1888 Materials, 1710.

„Prøvelsens tid er lige over os; for den tredje engels høje råb er allerede begyndt i åbenbaringen af Kristi retfærdighed, den syndsforladende Genløser. Dette er begyndelsen til lyset fra den engel, hvis herlighed skal fylde hele jorden.“ Selected Messages, bog 1, s. 362.

»Den sildige regn skal falde over Guds folk. En mægtig engel skal komme ned fra himlen, og hele jorden skal oplyses af hans herlighed.« Review and Herald, 21. april 1891.